

FRANKRIJK HAALT 25 KINDEREN TERUG UIT SYRIË MAAR LAAT TIENTALLEN ANDERE FRANSE KINDEREN IN DE KAMPEN

Frankrijk heeft zojuist 25 kinderen en 10 vrouwen gerepatrieerd uit het Roj-gevangenkamp in het noordoosten van Syrië. Dit is de vierde repatriëringsoperatie sinds juli 2022. De gerepatrieerde kinderen en vrouwen zaten al meer dan 4 jaar vast, voor sommigen meer dan 5 jaar.

We kunnen ons natuurlijk alleen maar verheugen over deze operatie, die uit de hel van de kampen komt voor zieke, gewonde en getraumatiseerde kinderen uit jarenlange gevangenschap. Maar naast het feit dat ze jaren geleden al gered hadden kunnen en moeten worden, laat de Franse staat tientallen Franse kinderen, waarschijnlijk honderd, in de kampen achter, net zo kwetsbaar, net zo getraumatiseerd en net zo veel pijn. degenen die net zijn teruggekeerd naar hun land.

Deze repatrieringen moesten worden afgedwongen van een staat die altijd een ijzige minachting en een immens gebrek aan menselijkheid heeft getoond voor het leven van deze kinderen, voor hun bescherming, voor hun rechten: het vergde de mobilisatie van mensenrechtenorganisaties, advocaten, families, parlementariërs, persoonlijkheden, er waren beruchte internationale veroordelingen voor "het land van de mensenrechten" voor nodig voordat de Franse staat, na jaren van uitstel, eindelijk een reeks repatriëringsoperaties op gang bracht zonder ze echter af te ronden.

Afgelopen september veroordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens Frankrijk tot heroverweging van zijn door willekeur besmette terugkeerbeleid. Het heeft Frankrijk verzocht een onafhankelijke instantie op te richten waarvoor de Franse staat zijn beslissingen zal moeten rechtvaardigen, rekening houdend met de belangen van kinderen, hun "bijzondere kwetsbaarheid", hun specifieke behoeften en de "uitzonderlijke omstandigheden" die de dramatische situatie omringen. van deze kinderen (detentie in kampen die onder het gezag staan van een niet-statelijke gewapende groepering die wordt gesteund door een coalitie van staten, waaronder Frankrijk; leefomstandigheden in de kampen "onverenigbaar met respect voor de menselijke waardigheid"; gebrek aan procedure om te beslissen over het lot van moeders die in de kampen worden vastgehouden; oproep van de Koerdische autoriteiten om deze kinderen en hun moeders te repatriëren; meerdere oproepen en verklaringen van de Verenigde Naties, de Raad van Europa, enz.)

In plaats van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te respecteren, heeft de Franse staat zojuist besloten om bepaalde kinderen te repatriëren, volgens één criterium (de toestemming van de moeder), en de anderen over te laten aan eindeloze detentie in een smerig kamp, of zelfs, in het geval van jongens en adolescenten, in "rehabilitatie" (eigenlijk: detentie)centra of gevangenissen. Bij deze laatste repatriëring werd immers niet rekening gehouden met het belang van het kind, noch met zijn "bijzondere kwetsbaarheid", noch met de "uitzonderlijke" omstandigheden die de dramatische situatie van deze kinderen omringen. , het is slechts de instemming van de moeder.

Begin mei brachten afgezanten van de Franse regering een bezoek aan Camp Roj. Ze riepen alle Franse vrouwen bijeen voor een individueel onderhoud en vroegen hen of ze ermee instemden om samen met hun kinderen te worden gerepatrieerd tijdens een repatriëring die ze presenteerden als "de laatste". Sommige vrouwen weigerden om meerdere redenen. Velen van hen blijven trouw aan

een extreme ideologie, anderen zijn simpelweg gek geworden of zijn na jaren in oorlogsgebied en gevangenschap niet meer in staat tot onderscheid.

Maar de belangrijkste reden waarom sommige moeders deze repatriëringsoperatie weigeren, is de angst om gescheiden te worden van hun kinderen met wie ze vier of vijf jaar in symbiose in een tent hebben geleefd. Door hen jarenlang samen in de steek te laten, door hen jarenlang te dwingen de slechtste levensomstandigheden samen te doorstaan, heeft Frankrijk een hechte band aangewakkerd waarvan ze zich niet kunnen voorstellen dat deze plotseling zou eindigen.

Deze vrouwen weten dat ze bij de huidige stand van het terugkeersysteem gevangen zullen worden gezet en van hun kinderen zullen worden gescheiden bij aankomst in Frankrijk. Ze weten dat ze hun kinderen in de meeste gevallen pas na enkele maanden weer kunnen zien. Ze weten dat ook hun families maanden en maanden zullen worden afgesneden van het leven van hun kleinkinderen, neefjes en nichtjes voordat ze hen kunnen ontmoeten. Ze weten dat hun kinderen die in pleeggezinnen worden geplaatst nadat ze 24 uur per dag bij hen hebben gewoond, worden blootgesteld aan heel ander geweld. Ze weten dat andere Europese landen een andere weg hebben gekozen. Ze weten dat in Duitsland, België of Zweden de band tussen moeders en kinderen zorgvuldig wordt onderhouden en dat het contact van de kinderen met hun uitgebreide familie snel tot stand komt, zelfs direct bij aankomst. De opvangomstandigheden voor kinderen in Frankrijk moeten worden herzien en verbeterd, en ons Collectief heeft de overheid en organisaties voor de verdediging van de mensenrechten en kinderen al maanden op de hoogte gebracht van deze disfuncties.

Hoe dan ook, en wat hun beslissingen ook mogen zijn, geen enkel Frans kind mag in deze kampen worden achtergelaten.

Wij zijn van mening, in overeenstemming met het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, in overeenstemming met het VN-Comité voor de Rechten van het Kind en het VN-Comité tegen Foltering, dat het in het belang van het kind is dat eventuele repatriëringsbeslissingen. Dit primaat van de belangen van het kind bij alle beslissingen over kinderen is verankerd in het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, dat Frankrijk heeft geratificeerd. Dit is wat onze staatssecretaris voor Kinderen herhaalde voor het VN-Comité voor de Rechten van het Kind: er moet nog actie worden ondernomen na deze verklaringen.

Het belang van Franse kinderen, van alle kinderen die jarenlang vastzitten in kampen in Noordoost-Syrië, waar de levensomstandigheden "onverenigbaar zijn met respect voor de menselijke waardigheid", is repatriëring. Het belang van Franse kinderen is niet om ellendig te overleven in tenten, achter het prikkeldraad van een kamp in een land in oorlog, verstoken van school, verstoken van passende zorg, verstoken van voedsel, zonder bescherming. , blootgesteld aan de invloed van extremisten ideologieën en bedreigd door meerdere gevaren.

Alle kinderen die in de kampen worden vastgehouden, lopen gevaar, zijn allemaal kwetsbaar en hebben allemaal recht op repatriëring. De "juridische uitdaging" (volgens de uitdrukking van de staatssecretaris voor Kinderen) die wordt veroorzaakt door het verzet of de aarzeling van bepaalde moeders moet worden overwonnen en opgelost, in het belang van hun eigen kinderen. En we herinneren eraan dat de Franse vrouwen die in de kampen worden vastgehouden, het onderwerp zijn van een internationaal arrestatiebevel uitgevaardigd door Franse rechters. Een land als Irak, dat zwaar heeft geleden onder afpersingen door Daesh, heeft besloten zijn onderdanen uit Syrië te repatriëren, aangezien het een belangrijke veiligheidsverplichting was: Frankrijk zou eindelijk de

verantwoordelijkheid voor zijn onderdanen moeten nemen, in plaats van de Koerdische lokale autoriteiten te dumpen, die vragen stellen al jaren om hun burgers te repatriëren.

Frankrijk is van mening, en dit werd in herinnering gebracht op de recente Oslo-conferentie over kinderen in gewapende conflicten, dat de bescherming van kinderen in gewapende conflicten een "universele morele verplichting" is. Is Frankrijk nu van plan de tientallen Franse kinderen die nog in het gebied verblijven achter te laten en te laten sterven in Syrische kampen en gevangenissen? De universele morele verplichting om kinderen te beschermen, die bij elke gelegenheid door onze diplomatie opnieuw wordt bevestigd, mag niet stoppen bij de poorten van de gevangenkampen Roj en Al-Hol, anders zijn onze verklaringen en onze principes waardeloos.

De families van de Franse kinderen die nog steeds in Syrië worden vastgehouden, zullen niet tevreden zijn met een identieke brief aan hun aandacht, ondertekend door het ministerie van Buitenlandse Zaken, waarin staat dat "uw verzoek om repatriëring niet kan worden opgevolgd" en dat hun kleinkinderen daarom mogelijk lijden en sterven in de Syrische kampen. We vragen de regering om nu alle nodige maatregelen te nemen om alle Franse kinderen die in Syrië worden vastgehouden, evenals hun moeders, te repatriëren.

Onze strijd zal doorgaan tot de terugkeer van de laatste Franse kindergevangene in Syrië.

4 juli 2023.

Het collectief van de Verenigde Families